

σκαν την αυθορμησια, την ελευθερια, την «συμπαθεια» («αρμονια») μ ολους τους κοσμικους ρυθμους και, συνεπως, την ευδαιμονια και την αθανασια.

Μας φαίνεται πως, ιδωμενες κατω απ αυτη τη γωνια, οι αρχαιες κινεζικες ιεροτελεστιες, τοσο ομοιες με τον «τελετουργισμο της αρκουδας», αφηνουν να διαφαινονται οι μυστικες αξιες και μας επιτρεπουν να καταλαβουμε πως μπορούσαν να φτασουν στην εκσταση τοσο καλα χαρη στη χορογραφικη μιμηση ενος ζωου, οσο χαρη σ ενα χορο που μιμουνταν μια αναληψη και στη μια περιπτωση και στην αλλη, η ψυχη «εβγαينه απ τον εαυτο της» και πετουσε. Η εκφραση αυτου του μυστικου πεταγματος απο την «καθοδο» ενος θεου η πνευματος δεν ηταν μερικες φορες παρα ζητημα λεξιλογιου.

Mircea Eliade, Le chamanisme, Payot 1968

μεταφραση: Μαρριαννα Μεταξα

22.

κοντα νε το χρυσοφτερο και κατα δο γιρμενο
π αφησε ξαφνου το κλαδι για του γιαλου τη πετρα,
και κι γρυκα της θαλασσας και τ ουρανου τα καλει,
και κι τραβα τον ιχοτου μ ολα τα μαγια πο χει.
γλικα δεσε τη θαλασσα και την ερμια του βραχου,
κ α δεν ιν ορα για τ αστρι θενα σιρθι και να βγει.
πουλι πουλακι που σκορπας το θαβμα της φονισου,
ευτιχισμος α δεν ινε το θαβμα της φονι σου,
καλο στη γη δεν ανθισε στον Ουρανο κανενα.

(Δ. Σολωμος, Αυτογραφα, Τ. Β' σ. 504)

23.

Κι απ το Λευκατα, αντιπερα,
μαζι κι αναρια ανεβαιναν
στα γαλιανα μεσουρανα,
ανοιχοφτερουγοι, ησυχα,
θαλασσαϊτοι πλανητες.
Ελουζανε ανεβαινοντας
τη σαρκα τους στα εφταψηλα
του αδυναμου του ποθου
οι καταλυτες!

Και οι ωμοί μου εχτυπησανε.
 Ωσα φτερουγες ν απλωσε στο αγερι
 η ανατριχίλα, το κορμι μου εξυγίασε
 βαθια στο κρυο γαλαζιο μεσημερι.

A. Σικελιανος, Ο αλαφροίσκιωτος, 1, Οι αίτιοι

24.

Πηδηξε ο αιγαγρος και σταθηκε σε μια ψηλη κορφη. Στη-
 τος και ρουθουνιζοντας κοιταζει τον καμπο και αφουγκραζεται
 πριν αλλο σκιρτημα σε αλλη κορφη τον παη. Τα ματια του λα-
 μπουν σαν κρυσταλλα και μοιαζουν με ματια αετου, η ανθρωπου
 που μεγας οιστρος τον κατεχει. Το τριχωμα του ειναι στιλπνο
 και αναμεσα στα πισινα του ποδια, πισω και κατω απ το κεντρι
 του, το μεγα σημαντρον της απολυτου ορθοδοξιας ταλαντευο-
 μενον σε καθε σαλεμα του, βαρια και μεγαλοτρεπα κουνιεται.

Κατω εκτεινεται ο καμπος με τα λερα μαγναδια του και
 τις βαρειες καδενες.

Ο αιγαγρος κοιταζει και αφουγκραζεται. Απο τον καμπο
 ανεβαινει μια μυριοστομη κραυγη ανθρωπων πνευστιωντων.

«Αιγαγρε! Αιγαγρε! Ελα σε μας για να χαρης και να μας
 σωσης».

A. Εμπειρικος, Οκτανα Του αιγαγρου

25.

Κομματι παρεκει απο τη χωρα που ψηνει ο ηλιος το ψωμι
 ειναι οι Σκυλοκεφαλοι. Απ εμπρος ειναι ανθρωποι, και απο
 πισω σκυλοι· απ εμπρος μιλουν και απο πισω γαυγιζουνε· απ
 εμπρος σε καλοπιανουν και απο πισω σε τρωνε.

N. Πολιτου, Παραδοσεις Α', αρ. 372

26.

Η τοπακας ειν φιδι μι χρυσα κερατα, που καθι χρονου τ
 αλλαξι. Οποιους τυχει κι του ιδει ενα τετιου φιδ, δεν πρεπ, να
 φουβηθει, μουν να ριξ του φοριμα τ κατου κι να περιμενει λιγακι.
 Του φιδ θα παιει να κυλιστει σ του φοριμα κι θ αφησει τα κερατα τ.

N. Πολιτου, Παραδοσεις, 2. Α' αρ. 385